

Jeremijáš 1.kapitola, 4.-10.verš: Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.“ Nato jsem odpověděl: „Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec.“ Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ Hospodin vztáhl svou ruku a dotkl se mých úst. Pak mi Hospodin řekl: „Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. Hleď, tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad královstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel.“

1.Korintským 13.kapitola, 1.-13.verš: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše proročování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mě. A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

Lukášovo evangelium 4.kapitola, 21.-30.verš: Ježíš k nim promluvil: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali a divili se slovům milosti, vycházejícím z jeho úst. A říkali: „Což to není syn Josefův?“ On jim odpověděl: „Jistě mi řeknete toto přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! O čem jste slyšeli, že se dalo v Kafarnaum, učiň i zde, kde jsi doma.“ Řekl: „Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti. Po pravdě vám říkám: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, kdy se zavřelo nebe na tři a půl roku a na celou zemi přišel veliký hlad. A k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k oné vdově ze Sarepty v zemi sidónské. A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očištěn, jen syrský Naman.“ Když to slyšeli, byli všichni v synagóze naplněni hněvem. Vstali, vyhnali ho z města a vedli až na sráz hory, na niž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů. On však prošel jejich středem a bral se dál.

Jaké jsou zábrany v přijetí Ježíše jako Spasitele

Všichni v synagoze nejprve v údivu přisvědčovali Ježíšovým slovům. Konečně se tedy dočkali toho, na co Izrael čekal celá století. Přichází Spasitel pro všechny, kdo spásu potřebují: Chudí, zbožní, trpící, nemocní. Prorocká slova se naplňují. Doba očekávání je skončena, v Ježíšovi se objevuje Boží posel spásy, posvěcený pomazáním, naplněný Božím Duchem. Má plnou moc od Boha k započetí záchrany lidí k životu podle Boží vůle. Mesiáš zvěstuje, nabízí a uskutečňuje (záchranu) spásu a v tu sobotní chvíli to poprvé v synagoze oznamuje – v Nazaretě, lidem, se kterými se zná dlouho, mnozí mohou být i jeho přátelé. Jenže počáteční údiv a souhlas s jeho slovy se rychle vytrácí. V jejich srdcích se zvedá zábrana. Jak by mohl syn Josefa, jeden z nich být Mesiášem? Pro tuto zábranu zůstává u nich to, co Ježíš řekl, bez účinku, jeho zvěst nevyvolává víru v něho. To lidské, co o něm

znají, je překážkou uvěření v jeho poslání, a důvodem nezdaru jeho vystoupení v synagoze. Co bývá překážkou pro nás v životě, ve zkouškách anebo naopak při úspěchu a štěstí, že na Pána Ježíše pozapomínáme? Jaké jsou to zábrany? Možná bychom si přáli mít tu možnost, jakou měli Nazaretští, vidět Ježíše, to by nás přesvědčilo. Jenže slyšíme, že je tomu přesně naopak.

Ježíš vycitňuje odmítavý postoj svých krajanů ke své osobě a ke své zvěsti. Ví, co by na shromáždění v dané chvíli zapůsobilo: mocné skutky, které by prokázaly jeho poslání od Boha a jeho nadlidskou moc. Dokaž to. Udělej zázraky jako v Kafarnaum, abychom ti mohli opravdu uvěřit. Ježíš jim nevyhovuje, ale poukazem na zkušenosti ze života proroků dokládá, že lidé často nedokážou přijmout a ocenit někoho, koho Bůh vybral z jejich středu. Ale Pánu Bohu jeho záměry nepřekazíme. Naopak už tady slyšíme, jak Bůh otvírá cestu pro svou spásu i ostatním lidem. Jestliže Židé odmítnou Ježíše, a to se nakonec stane, dílo spásy přejde z Boží vůle k pohanům. Starozákonní dění je předobrazem novozákonního. V Ježíši Kristu je Izraeli nabídnuta spása království Božího a získají ji ti, kdo mu uvěří a rozhodnou se pro následování Ježíšova příkladu života. Jestliže ji však Nazaretští a ve své většině celý izraelský národ odmítne, půjde z Boží vůle k dalším národům, tehdy nazývaným pohany. Půjde mezi všechny chudé a tiché, kteří ji přijmou. Pán Ježíš svým krajanům naznačuje, že jejich odmítnutí je předpověděno v Písmu. To Nazaretské rozhněvá. Oni považují Ježíše za falešného proroka, který se rouhá a zaslужuje proto smrt. Vyhánějí jej z města, vedou ho na sráz hory, na které bylo jejich město postaveno a chtějí jej zabít svržením dolů. On ale prochází jejich středem a ubírá se pryč. Boží ochrana je s ním. Lukášovo evangelium klade na počátek Ježíšova působení událost, která už předem naznačuje, co Ježíše čeká. Už v jeho domovském městě Nazaret mu hrozí to, co jej nakonec potkalo v hlavním městě Jeruzalémě: vypuzení z města a zbavení života. Ale Ježíšovo odmítnutí v Nazaretě se děje s jeho vědomím, skoro máme dojem, že Nazaretské trochu vyprovokoval, snad proto, aby se mohla uplatnit Boží vůle, aby evangelium bylo uvolněno pro svět pohanský. Šíření evangelia mezi ostatní národy se neděje náhodou, nýbrž z vůle Boží, aby Spasitel Židů byl Spasitelem světa a spása Izraele spásou pro Boží lid všech národů.

Slova „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste slyšeli“ platí denně a stále. Staví nás, lidi 21. století před rozhodováním. Ať se rozhodneme jakkoli, lidské odmítání nezmaří jejich platnost.